

Kartuzijan

ZAKOVAN V PASIJONSKI KRIŽ

Kartuzijanski red (Ordo Cartusiensis) po svojem načinu življenja izhaja iz duhovnega gibanja egiptovskih puščavnikov, ki ga je Janez Kasijan (†435) prilagodil Zahodu. V 11. stoletju je Bruno iz Kölna s pomočjo grenobelskega škofa Huga oživil to obliko puščavniškega življenja in ga povezal s skupnim življenjem. Na prošnjo drugih meniških skupnosti, ki so želele posnemati ta način življenja, je Brunov peti naslednik Gvigo napisal Prvo pravilo (Consuetudines Cartusiae).

Kartuzijanovo redovno Pravilo 12/1 pravi: V TIHOTI IN SAMOTI NAJTI BOGA. V nadaljevanju so vsi kartuzijani deležni istega poklica, vendar v različnih oblikah, ki uravnavajo življenje meniške skupnosti v puščavsko in samotarsko obliko po starem meniškem pravilu:

MOLI IN DELAJ

ORA ET LABORA

BOŽJE DELO - ČLOVEŠKO DELO

OPUS DIVINUM - OPUS HUMANUM

Zgodovina menišтва je pokazala, da se more prvenstvo bogoslužja in osebne molitve (opus divinum) dolgoročno ohraniti le z združitvijo z drugimi elementi zdravega družbenega in cerkvenega življenja, kot so gospodarstvo, kultura, sociala in ekologija (opus humanum), ki sicer niso cilj, temveč sredstva.

Kartuzijan s kovanjem oblikuje žareče železo skozi estetsko teološko misel Pridige na gori. Pridiga v celoti narekuje evangelijsko življenje enostavnih oblik, kot sta uboštvo in čistost srca s tiho molitvijo brez velikih besed. Menihovo kovanje nam pomeni vzor duhovnega in estetskega ustvarjanja v namen usmeritve življenja za odgovorno nošenje lastnega pasijonskega Križa.

Opus divinum – Opus humanum, Zgovorna tišina, fotografija Zvone Pelko

